

Marie Kšajtová

ZUZANKA V DALEKOŠIROKU

Ilustroval Juraj Martiška

ALBATROS

Zuzanka v Dalekoširoku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Kšajtová
Zuzanka v Dalekoširoku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OBSAH

Pozdní odpoledne, kdy všechno začalo____ 7

Nebylo, jak bylo. Ale co bylo?____ 13

Na Planetce zapomenutých panenek____ 19

Co napadlo Zuzanku____ 24

Na Planetce osamělých ponožek a ztracených rukavic____ 28

Zuzančina rada____ 33

Na Planetce ulétlých nafukovacích balonků____ 37

Balonky v nebezpečí____ 41

A vtom se to stalo!____ 47

Nečekané setkání____ 50

Co se zatím dole na Zemi přihodilo!____ 55

Konečně na Planetce Knoflík____ 60

Příběh Plukovnického knoflíku____ 64

Nevěstin knoflíček____ 66

Nitěný knoflík____ 68

Knoflík kuchřův____ 69

Manžetový knoflík____ 71

Vyprávění největšího knoflíku____ 73

Knoflík, který se styděl____ 74

O důležitosti knoflíků____ 75

Konečně doma____ 78

Dědův knoflík____ 80

Hvězdné nebe nad námi____ 83

Marie Kšajtová

ZUZANKA V DALEKOŠIROKU

Ilustroval Juraj Martiška

ALBATROS

Pro Nelu a pro Verunku

Pozdní odpoledne, kdy všechno začalo

„Nepůjdu za Kačenkou, ne, ne a ne,“ zamračila se Zuzanka. „Když si hrajeme, chce být vždycky princezna. Ale vypadá jako soudek od okurek, co stojí v komoře naší babičky,“ pohodila hlavou.

Zuzanka je často jen Kačenčinou kuchařkou. Princezna dup, už chce řízek, dup, už chce bábovku. Zuzanka jí všechno musí přinést až pod nos. Kačka chodí ještě do školky, a už poroučí a je lakomá.

Zrovna včera nechtěla Zuzce půjčit medvěda Čurdu. Až vyrostu, budu mít krámek, budu prodávat karamely a bonbony, co foukají do nosu. A všechny sama sním, říkala a hladila si kulaté bříško. Čurdu přitom nedala z ruky.

„Ven nemůžu, je zima a moc chumelí. Než maminka přijde, mohla bych si hrát s panenkou Barborou, nebo si prohlížet obrázky v nové knížce. Ale až potom, teď se mi nechce,“ vzdychla Zuzanka.

Šla k oknu, dýchla na sklo, až se zamlžilo. Nakreslila na něj sněhuláka s bruslemi. Podívala se ven a uviděla chodník plný lidí.

„Tohle je zima s velkým bambulemi na čepicích. Nosí je holky,

paní i babičky, letos si hrají na Kašpárky,“ usmála se a hledala mezi bambulatými čepicemi jednu modrou, kterou nosí maminka.

Ale ta na ulici nebyla.

„Říkejte si, co chcete, čekání na mámu je někdy otrava,“ šeptala Zuzanka do ticha pokoje.

Jak tak očima bloudila po obrazech na stěně, aniž by viděla, co na nich je, vykulil se zpod postele kovový, kdysi snad pozlacený knoflík. Překulil se kolem stoličky, na které seděla, a zastavil se u pravé Zuzančiny nohy.

„Tjóó, co všechno se pod mojí postelí nenajde!“ podivila se Zuzanka, ale hned nato jí údivem klesla brada.

„Dobrý den, Zúzo,“ pozdravil ji Knoflík.

Jakmile promluvil, proměnil se v panáčka s kulatou hlavou, s kulatýma očima i s nosem jako knoflík. Vlasy mu trčely jako nitě z právě utrženého knoflíku.

„No tohle! Ty mě znáš?“ vyhrkla Zuzanka.

„Bydlím přece pod tvou postelí. A jmenuji se Knoflík. Ale obyčejný nejsem. Mluvím i chodím. Jestli chceš, vezmu tě na výlet. Pojedeme spolu do Dalekoširoka. Tam se někdo jen tak nedostane,“ rozpovídal se Knoflík.

„To by mohl říct každéj,“ ušklíbla se Zuzanka.

„Každý ne, ale já ano,“ stál na svém knoflíkový panáček. „Se mnou uvidíš hvězdy a planety,“ sliboval. „Vypadají v noci na nebi jako třpytivé knoflíky, jako my. Ale jsou to, pane, ohromné světy! Je

